

Címoldakunkon:

Gálffi László

— Milyennek látja önmagát mint színészt? Ha kap egy forgatókönyvet és átnézi, honnan tudja, hogy megfelel-e a szerep? Milyen szerepekről gondolja, hogy azokat el tudja játszani?

● Az az igazság, hogy már az első olvasáskor tudom, mik a lehetőségeim, mennyire nekem való a kínált feladat. Szinte leperreg előttem a film, a dráma, majd a próbák alatt ismét minden szét-esik jelenetekre, jelenetsorokra, hogy aztán végül a kész produkcióban ismét összeálljon. Azt hiszem, elsősorban arra rezonálok a könyvből, ami a figurából bennem is él. Hogy milyen vagyok? Rettenesen változékony. Aki rólam képet akar alkotni, kemény fába vágja a fejszéjét. Még mindig napról-napra, óráról-órára alakulok, még a magam számára is kiismerhetetlen vagyok. Fogalmam sincs, hogy meddig tart ez az egész! Ahhoz, hogy csakugyan tisztába jöjjenek magammal, munkára van szükségem, rengeteget kell dolgoznom. Nem hiszek az elméletekben, sokkal inkább a konkrét cselekvésben, azaz, mivel színész vagyok, a játékban. Azok közé a színészek közé tartozom, akik tudatosan építik a pályájukat. Magam alakítom magam. Persze, ehhez szerepek kellenek, társak.

— A filmet nem elsősorban a forgatókönyv határozza meg. Nagyon sok minden függ tehát attól, hogy milyen rendezőt választ.

● Valószínűleg szerencsés kivételnek tekinthetem a pályámat, mivel nemcsak jó szerepeket kaptam, hanem ráadásul jó rendezők is kértek fel ezek eljátszására. *Makk Károly*val ugyanolyan jól kijöttem, mint *Mészáros Mártával*. *Jancsótól* rengeteget tanulhattam, nála izlelhettem meg először a színész szabadságának előnyeit, a szabad asszociációk építésének gyönyörűségét. Aztán megint más *Fábi Zoltán* keze alatt dolgozni. Az az igazság, hogy boldog vagyok, mert a *Requiemmel* belophattam magam a *Fábi-életműbe*! Rendkívül precíz művész, szinte mérnökileg tervez meg mindent előre. Tőle például azt lestem el, hogy a dolgok felszíne mögé kell nézni, kutatni kell az okokat, a hátteret. Bol-

dog lehetek, hogy az utóbbi hónapok megajándékoztak a művészi alkotás végleteinek varázsával. Ez nagyszerű dolog. A színész nemcsak saját korlátaira döbbenhet rá, hanem arra is, hogyan kell ezeken túllépni.

— Elfogad olyan szerepet, ami nem látszik valami jónak az Ön számára, ha olyan rendezővel készül a film, akivel együtt kíván forgatni?

● Hogyne. Mindenképpen él annyi tekintélytisztélet bennem, hogy bízom abban, aki lát bennem valamit. Talán mások jobban ismernek, talán segítenek az önismeretben. A *Requiem* ezért is segített sokat a pályámon. Úgy érzem, ebben a filmben sikerült először visszafogottan, következetesen játszanom. Valami azt súgja, ezzel a feladattal kezdődött el az a bizonyos folyamat, ami az én hosszúra nyúlt, késői kamaszkoromat lecsillapítja, lezárja.

— Volt már rá esett, hogy visszaadott egy felkínált szerepet?

● Nem, a közhiedelemmel ellentétben korántsem kapok annyi ajánlatot, mint azt feltételezik.

— És a tévé?

● A tévének, pontosabban *Esztergályos Károlynak* köszönhetek mindent. Tulajdonképpen akkor születtem meg, amikor a *IV. Henrik* címszerepét rámbizta. Addig senki se voltam, senki se ismert. Még a színház is csak azután fedezett fel, nem szólva a filmről. Persze a színház nemcsak egy a sorból, a színház a tréning. Ha nincs az *Equus*, vagy a *Rimbaud-est*, akkor most nem lenne *Hamlet* sem, amelyet ugyancsak *Esztergályos Károly* rendezésében játszhatom el a nyáron a tévében. És akkor nincs az a nemzetközi Wagner-film sem, amelyben a többi között *Richard Burton*, *John Gielgud*, *Laurence Olivier*, *Ralph Richardson*, *Vanessa Redgrave* lesz a partnerem. Amikor ugyanis a rendező, *Tony Palmer* Pesten járt, épp a *IV. Henrik* megtekintése után szerződtetett *II. Lajos* bajor király szerepére. Nagyon nagy munka, nagy kísérlet lesz ez számomra. Egyelőre az angollal küszködöm, két tanár csiszolja kiejtésemet, délelőttönként a közelgő bemutató, az *Amadeus* főszerepét próbálok, esténként játszom, vagy éppen Bécsben próbálok a sorozat kosztümjeit.

A meglepetések embere?

Tudatos pályaeépítő?

Színész.

Nemlaha György